

was, den kleurling, groot door zijn liefde voor den geboortegrond en zijn haat tegen den onderdrukker. Zijn lijk is niet in Spaansche handen. Het is niet gefotografeerd. Er zijn wel al tien verschillende lezingen in omloop van de wijze waarop Maceo omkwam. Hij is, zoo zeggen de vrienden van Cuba, nu al weer verrezen in de provincie Matanzas. Men mag dus nog twijfelen...

In het Oostelijk halfrond is Spanje bijna nog ongelukkiger. Met een ongelooflijke snelheid heeft de opstand de Filippijnen gewonnen. Daar wordt nu de oorlog nog barbaarscher gevoerd dan op Cuba: martelingen, terechtstellingen, onderaardsche kerkerholen. Manila zelf is bedreigd geweest. De provincie Cavite is bijna geheel in de macht der rebellen; men zegt dat er 20 à 30,000 hunner zijn samengekomen in het stadje Ymus. Spanje tracht zich in de Filippijnen te handhaven op zijn oude manier: door een onverbiddelijke tirannie, uitpersing van de kleinen en vogelvrijverklaring van de grooten.

Ook te Manila ligt de roem van een Spaanschen maarschalk begraven. Generaal Polavieja heeft er het opperbevel van maarschalk Blanco overgenomen.

Spanje zendt altijd maar troepen, schepen vol, met een verbazende energie. Zouden dergelijke opstanden te smoren zijn? Of zou de negentiende eeuw Spanje nog zwaarder slaan dan de zestiende?

Rusland neemt in de geschiedenis van deze maand weer een plaats in, welke al meer en meer evenredig wordt aan de uitgestrektheid van zijn grondgebied. Een te Sjanghai verschijnend blad, de *North China Herald*, heeft eensklaps den tekst openbaar gemaakt van een te Peking gesloten tractaat tusschen den Zoon des Hemels en den Russischen gezant, graaf Cassini. Het bevat groote concessies aan het rijk van den Tsaar: afstand van grondgebied, opening van havens, bescherming van ingezetenen, aanleg van spoorwegen; — een tiende ervan zou genoeg zijn om Engeland dol van jalouzie te maken.

Of het openbaar gemaakte stuk echt is, bleek totnogtoe niet. In Engeland werd het dadelijk voor authentiek gehouden en men was er zeer onthutst over. Elders is de echtheid geloochend. Dat Rusland in Oost-Siberië zijn arm naar Mantsjoerije en verder zal uitstrekken en dat het met de 'swinters toevriezende haven Wladiwostok niet tevreden is, betwijfelt overigens niemand. Het schijnt het voorbeeld van Engeland allengs meer en meer te gaan volgen; het krijgt grooten landhonger en men heeft nog niet geleerd het zoo sterk te wantrouwen als het Vereenigde Koninkrijk.

Ook in Oost-Afrika zou het, zoo werd gemeld, van Italië een lap gronds tegenover Perim verkregen hebben, waardoor het meester zou worden van den uitgang der Roode Zee. Het bericht klonk waarschijnlijk, nu de lust om grondgebied in Afrika te bezitten, Italië allengs gaat verlaten; in Somali-land bij de marktplaats Mogadoxo werd nog onlangs een Italiaansche expeditie overvallen en de consul-generaal Cecchi met eenige officieren vermoord. Toch werd ook deze tijding tegengesproken, officieel nog wel en van Italiaansche zijde. De beteekenis echter van zulke berichten, al zijn zij niet geheel juist, is niet te miskennen.